

heder i en retssag for at fordele æggene i en hel masse kurve?

Så spørgsmålet er, om ikke vi alle sammen er bedst tjent med, at det her lukker med et forlig – Den Danske Bank giver jo ikke pengene gratis, den leger altså ikke julemand – og at vi så siger, at der ligger en erkendelse i de 300 mio. kr., og så må vi se at komme videre i tilværelsen.

Kirsten Jacobsen (FRI):

Det historiske forløb i denne her sag har jo været debatteret her i Folketinget ved mange lejligheder, og når man sidder og hører på ordførerne i dag, så er det, ligesom om man får indtrykket af, at nogle af dem egentlig har glemt, hvad historien var, og hvad debatterne gik ud på. At færingerne blev snydt ved aktieoverdragelsen, må jo alle nu have erkendt og hermed også regeringen, ellers havde den vel ikke givet færingerne kompensationen på 1,5 mia. kr. At det var Den Danske Bank, som lukrede på det foretagende, er der jo heller ingen der er i tvivl om.

Så kan man spørge sig selv: Hvem havde ansvaret for det? Ja, det havde selvfølgelig de idioter, og det må man ikke sige her i Folketingssalen, så det skal jeg lade være med at gøre, men dem, som ikke sikrede, at aktiver og passiver pr. overtagelsesdagen blev opgjort, så man bagefter kunne opgøre, hvilke tab der var lidt.

Og derfor er vi nødt til i dag at erkende, at det, man skulle have gjort, og det, der havde været det korrekte, jo selvfølgelig var at have givet færingerne den kommissionsundersøgelse, som de bad om. Det var vi så nogle der prøvede på, og det var der faktisk et flertal for, indtil regeringen og Det Konservative Folkeparti fandt ud af noget andet.

Så den første gultvæppeakrobat, ja, det var altså Det Konservative Folkeparti, og så var der altså et par gultvæppeakrobater til. Og dér er jeg nu nødt til at sige til hr. Frank Aaen, at jeg har stor, stor respekt for hr. Frank Aaens indsats i den her sag, men både SF og Enhedslisten udøvede også akrobatik i forbindelse med vedtagelsen. Det er så al ære og respekt værd, at man dengang jo i hvert fald sikrede, at færingerne fik noget af det, de var blevet snydt for, men samtidig undgik man jo altså også at få denne her sag undersøgt. Og i dag er man jo altså i den situation – og jeg tror faktisk, at jeg ville kunne finde Ritzau-telegrammer, hvori hr.

Frank Aaen har udtalt, at han er enig – at regeringen jo overhovedet ikke er part i den her sag.

Parterne i den her sag er Finansieringsfonden af 1992, og Den Danske Bank, og derfor ville man vel formentlig på et eller andet tidspunkt ovre i retten få at vide, at regeringen ikke har nogen retlige interesser. Og så kan man spørge sig selv: Hvor mange millioner ville det koste, inden man kom dertil?

Set med Den Danske Banks briller er det her jo et billigt bolsje, selv om det er et dyrt gultvæppe for skatteyderne, for jeg mener, at Den Danske Bank jo, så længe denne her sag kører, vil have et imageproblem. Og at det betyder noget for Den Danske Bank, kunne man se i tilhørerlogen for et øjeblik siden: Den ordførende direktør fandt denne her sag så interessant, at han fra tilhørerlogen prøvede på at overvære den; han har senere forladt tilhørerlogen.

Men i Frihed 2000 er vi nu kommet til den konklusion, at vi er helt hundrede procent overbeviste om, at en retssag aldrig ville blive ført til ende og aldrig ville medføre det, hr. Frank Aaen og jeg så gerne vil have fundet ud af: Hvad var det, det her drejede sig om? Hvem var det, der snød hvem, og hvem var det, der gjorde hvad? Hvad var det for nogle hensættelser, der var tale om?

Og derfor: Hvis det er sådan, at man under det udvalgsarbejde, som vi skal i gang med, kunne finde ud af, at der var et flertal, som ville sikre det her, ja, så ville vi altså komme ud for, at så ville Folketinget bare påføre skatteyderne nogle flere udgifter ud over de 1,2 mia. kr., som de jo altså allerede har mistet, og som er forskellen. Og derfor synes jeg, at noget af det, som vi skal bruge udvalgsarbejdet til, er til at finde ud af de skattemæssige konsekvenser af det her.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge finansministeren: Sådan set ud fra en almindelig betragtning er det her jo ikke et teknisk spørgsmål om det ene eller det andet. Det er vel ikke et tab, og det er ikke en erstatning, det er ikke noget som helst andet, det er en eller anden markedsføringsudgift, det er en almindelig omkostning, som Den Danske Bank har haft, og efter almindelige skatteregler er det fradragsberettiget. Det er det, vi kan konstatere, og det synes jeg regeringen skylder Folketinget et svar på under udvalgsarbejdet.

Og så vil jeg godt sige til hr. Frank Aaen om det politiske ansvar og embedsmændenes ansvar: Hvad vi kan gøre for at få det undersøgt,